

την αλληλεπίδραση δόμης χώρου και κοινωνικών σχέσεων. Επιβεβαιώνει δε λα-
την εκτίμηση που διατυπώσαμε πριν, ότι οι ταραχές του Νοεμβρίου στα περίχω-
ρα των πόλεων της Γαλλίας φαίνεται να ανοίγουν –και πρέπει να ανοίξουν– έ-
να καινούργιο κεφάλαιο στην πολιτική συζήτηση για τις πόλεις και το σημερι-
νό κοινωνικό πρότυπο.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΣΤΑ «ΚΕΝΑ» ΚΑΙ «ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ»

Ντίνα Βαϊού*

Τα βίαια επεισόδια στα προάστια του Παρισιού και άλλων γαλλικών πόλεων τον περασμένο Νοέμβριο (2005) κρατήθηκαν για αρκετό διάστημα στην ελληνική ε-
πικαιρότητα, μέσα από τις καθημερινές αναφορές στα ηλεκτρονικά και έντυπα
δελτία ειδήσεων, αλλά και με μια εκτεταμένη σειρά άρθρων και συνεντεύξεων
σε διάφορες εφημερίδες. Ο καθημερινός βομβαρδισμός μας από την τηλεόρα-
ση με καίόμενα αυτοκίνητα και κτήρια και με οδομαχίες απελπισμένων νέων
με την αστυνομία δημιούργησε μια διάχυτη ανησυχία για την κατάσταση και τις
τύχες των «δικών» μας μεταναστών, που εν μέρει τουλάχιστον αποτυπώθηκε
και στη σχετική αρθρογραφία. Η ανησυχία όμως γρήγορα καθησυχάστηκε, κα-
θώς οι εικόνες της παρισινής περιφέρειας έφυγαν από το προσκήνιο της επι-
καιρότητας, αλλά και με τη σκέψη ότι εδώ τους μετανάστες δεν τους τοποθετή-
σαμε στα γκέτο των προαστίων. Πέρα από το «χωρικό ντετερμινισμό» ενός τέ-
τοιου εφησυχασμού και τις απλοποιήσεις που εμπεριέχει ως προς σημαντικές
πλευρές του θέματος, αξίζει να μας απασχολήσουν οι διαφορετικές πρακτικές
εγκατάστασης των μεταναστών στην Αθήνα, στη μικρή μας πόλη.

Μια προκαταρκτική διευκρίνιση είναι αναγκαία εδώ για την, κατά πολ-
λούς αδόκιμη για την οικονομία της γλώσσας, χρήση και των δύο φύλων (μετα-
νάστριες και μετανάστες) στο κείμενο αυτό. Κατ' αρχάς (για την «οικονομία
της γλώσσας»;) ο καταγισμός εικόνων και πληροφόρησης από τα παρισινά προ-
άστια δεν αφιέρωσε ούτε μία αράδα σε μια άλλη όψη των εμπρησμών: τους ε-
μπρησμούς (μουσουλμάνων) γυναικών, οι οποίες για τον οποιοδήποτε ασήμα-
ντο λόγο ενόχλησαν κάποιον άντρα στον περίγυρό τους. Αλλά και, πιο κοντά
στα καθ' ημάς, ένα «σχέδιο μετανάστευσης» εμπλέκει με πολύ διαφορετικούς
τρόπους άντρες και γυναίκες στον τόπο προέλευσης, στη διαδρομή, στον τόπο
προορισμού, στη διαδικασία κοινωνικής ένταξης. Τρόπους που η οικονομία της
γλώσσας και άλλα ανάλογα «θεικά κόλπα», για να δανειστώ μια πασίγνωστη
έκφραση της D. Haraway, επιμελώς αποκρύπτουν.

Η βιβλιογραφία για τη γεωγραφική κατανομή, τους τρόπους και τις συ-
νέπειες της εγκατάστασης μεταναστριών και μεταναστών στην Αθήνα και σε
άλλες πόλεις του ευρωπαϊκού Νότου είναι σχετικά περιορισμένη και τονίζει κυ-
ρίως το διαχωρισμό από τους ντόπιους και τη χωρική περιθωριοποίησή τους, α-
ντλώντας επιχειρήματα από ανάλογες επεξεργασίες για βορειοευρωπαϊκές πό-

* Καθηγήτρια Τομέας Πολεοδομίας
και Χωροταξίας, ΕΜΠ, e-mail: divaiou@
central.ntua.

λεις. Η μεταφορά των μοντέλων είναι συζητήσιμη καθεαυτή, αφού τα πρότυπα εγκατάστασης εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τις συγκεκριμένες ιστορίες αστικής ανάπτυξης και τους τρόπους διοίκησης των πόλεων και των αντίστοιχων χώρων. Ανεξάρτητα όμως από αυτή τη γενική παρατήρηση, στην Αθήνα δεν φαίνεται να επιβεβαιώνεται μια απλή γεωγραφία διαχωρισμού κέντρου-αστικών περιφερειών, αλλά ούτε και η ταύτιση της γεωγραφικής περιφέρειας της πόλης με κοινωνικές «περιφέρειες», όπως τις περιγράφει ο H. Lefebvre, μεταξύ των οποίων βρίσκονται και πολλές ομάδες μεταναστών.

Τα «κενά» και οι «περιφέρειες» της πόλης

Η ανάπτυξη του αστικού χώρου στην Αθήνα (και στην Ελλάδα) έχει ακολουθήσει, όπως είναι γνωστό, διαφορετικές τροχιές από τις πόλεις του ευρωπαϊκού Βορρά. Τροχιές που χαρακτηρίζονται από τη γενικευμένη (μικρο)ιδιοκτησία ακινήτων, τη διάχυση της οικονομικής δραστηριότητας σε μικρές έως πολύ μικρές επιχειρήσεις και τη μεγάλη διάδοση των άτυπων δραστηριοτήτων. Τα πιο πάνω χαρακτηριστικά συνδέονται με ένα σύνολο μηχανισμών ελέγχου και ρύθμισης από το κράτος, όπου η ανοχή συνδυάζεται με συγκυριακές προσπάθειες ελέγχου, αφήνοντας πολλά «κενά», στα οποία οι άτυπες πρακτικές και διευθετήσεις αναδεικνύονται σε δομικό στοιχείο της ζωής στην πόλη και σε κύριο μηχανισμό κοινωνικής ένταξης. Οι πρόσφατες νεοφιλελεύθερες μεταλλαγές, σε παγκόσμιο, ευρωπαϊκό και τοπικό επίπεδο, θέτουν σε κίνδυνο τέτοιες διευθετήσεις και μηχανισμούς, χωρίς να διαμορφώνουν, τουλάχιστον στην Αθήνα, άλλους – με απρόβλεπτες για την ώρα συνέπειες. Η «προσθετική ανάπτυξη» (αυθαίρετη δόμηση, διαδοχικές εντάξεις στο σχέδιο πόλης, εκμετάλλευση του αστικού πλέον ακινήτου μέσω της αντιπαροχής) που κυριαρχεί, ιδίως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οδηγεί σε γενικευμένη πρόσβαση στη μικροϊδιοκτησία, αλλά και σε γειτονίες με φτωχό κοινωνικό εξοπλισμό και έλλειψη υποδομών. Ταυτόχρονα όμως έχει συμβάλει στην ομαλή ένταξη κυμάτων νέων κατοίκων στη ζωή της πόλης και σε ένα είδος κοινωνικής ομοιογένειας στον ιστό της πόλης.

Τα «κενά» αυτού του αστικού χώρου, όπου δεν έχουν εγγραφεί έντονες κοινωνικές διαιρέσεις και συγκρούσεις, αποτέλεσαν το χώρο υποδοχής των μετατόπιση των μεταναστευτικών ρευμάτων. Στη μικρή μας πόλη, οι μετανάστες και οι μετανάστες δεν (φαίνεται να) εγκαταστάθηκαν σε ιδιαίτερες ή απομονωμένες περιοχές στην περιφέρεια. Η πλειοψηφία όσων έφτασαν στην Αττική κατοικεί σε περιοχές με σύνθετη κοινωνική σύνθεση, στο κέντρο και την άμεση περίμετρό του. Χώροι σε αχρησία, εγκαταλελειμμένοι ή κενοί, επανενοούνται στην αστική ζωή μέσω της εγκατάστασης μεταναστών και μεταναστών και διαμορφώνουν νέες αστικές πραγματικότητες. Τα υπόγεια των πολυκατοικιών σε πολλές κεντρικές γειτονίες της Αθήνας είναι το πιο γνωστό, αλλά όχι το μοναδικό, τέτοιο παράδειγμα. Αυτό που έχει όμως ιδιαίτερη σημασία, και ίσως αποτελεί το κατεξοχήν στοιχείο διαφοροποίησης από τα βορειοευρωπαϊκά πρότυπα, είναι ότι στις ίδιες πολυκατοικίες συνεχίζουν να κατοικούν ντόπιοι και ντόπιες. Οι πάνω όροφοι και τα ρετιρέ δεν εγκαταλείφθηκαν ολοκληρωτικά από τους κατοίκους τους, που μάλιστα ανήκουν σε πιο εύπορα κοινωνικά στρώματα, ενώ οι μεσαίοι όροφοι στεγάζουν από χρόνια γραφεία, μικρότερα νοικοκυριά, φοιτητές. Παρόλο που εντοπίζονται συγκεντρώσεις διαφορετικών μετα-

ναστευτικών ομάδων σε συγκεκριμένες γειτονιές, δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για «γκέτο», αλλά μάλλον για μια διάχυση στον ιστό της πόλης. Οι περιοχές εγκατάστασης μεταναστριών/τών παρουσιάζουν ανάμιξη όχι μόνο χρήσεων και λειτουργιών, αλλά και κοινωνικών/εθνικών ομάδων, ακόμη και σε επίπεδο κτηρίου. Η «συγκατοίκηση» προφανώς δεν είναι χωρίς εντάσεις, αναγκάζει όμως σε μια εξοικείωση με το Άλλο και σε μια όσμωση που, ως τώρα τουλάχιστον, έχει συμβάλει στην αποφυγή «εκρήξεων».

Επιβίωση στο χώρο του άτυπου

Οι άτυπες δραστηριότητες και πρακτικές είναι ένα σημαντικό ιστορικό χαρακτηριστικό ανάπτυξης της Αθήνας (όπως και, γενικότερα, των νοτιοευρωπαϊκών οικονομιών και κοινωνιών), μέσω του οποίου μεγάλες κοινωνικές ομάδες έχουν βρει τρόπους ένταξης όχι μόνο στην αγορά εργασίας αλλά και σε ευρύτερους τομείς της κοινωνικής και οικονομικής ζωής, μεταξύ των οποίων η παροχή κατοικίας, η εκμετάλλευση περιουσίας, οι τρόποι φοροαποφυγής και παράκαμψης γραφειοκρατικών διαδικασιών, η εξασφάλιση υπηρεσιών φροντίδας για παιδιά, ασθενείς, άτομα ηλικιωμένα και με αναπηρίες. Εν ολίγοις, το άτυπο έχει κεντρική θέση στην ανάπτυξη μιας συγκεκριμένης «τεχνογνωσίας επιβίωσης» που νομιμοποίησε, μεταξύ άλλων, την περιορισμένη και μερικές φορές αμφιλεγόμενη ανάμιξη του κράτους, η οποία συνδέεται άμεσα και με τις περιορισμένες προσδοκίες των πολιτών από, ή και δυσπιστία προς, το κράτος. Στο πλαίσιο αυτό, οι άτυπες δραστηριότητες και πρακτικές δεν είναι σημάδι «υπανάπτυξης» δεν τοποθετούνται στο επίπεδο της «κοινωνικής ανομίας», αλλά μάλλον απολαμβάνουν ευρείας κοινωνικής αποδοχής και θα πρέπει να εξεταστούν ως παράμετρος έλξης, παρά ως αποτέλεσμα των νέων μεταναστευτικών ροών.

Η προσδοκία εύρεσης εργασίας στο χώρο του άτυπου επιβεβαιώθηκε για το μεγάλο αριθμό μεταναστριών και μεταναστών και λειτούργησε ως μια άμεση πηγή εισοδήματος και επιβίωσης στην αρχική φάση εγκατάστασης στην πόλη. Μάλιστα οι μετανάστριες, που κάλυψαν τους διευρυνόμενους, λόγω ανόδου των εισοδημάτων των ντόπιων, τομείς της οικιακής εργασίας, φροντίδας και διασκέδασης, έγιναν συχνά το κύριο (αν όχι το μόνο) πρόσωπο με σταθερό εισόδημα, πράγμα που οδήγησε σε επαναδιαπραγμάτευση των έμφυλων ρόλων και ταυτοτήτων, ακόμη και σε ανατροπές, σε πολλά μεταναστευτικά νοικοκυριά. Οι δυνατότητες άτυπων διευθετήσεων, από την άλλη πλευρά, αξιοποιήθηκαν από πολλές και πολλούς μετανάστριες/τες στην «πλοήγηση» μέσα από τους σκοπέλους της εγχώριας γραφειοκρατίας και των ρατσιστικών συμπεριφορών της διοίκησης (και όχι μόνο). Οι ανισότητες, η υπερεκμετάλλευση, τα «εμπόδια» που αντιμετωπίζουν και οι άμεσες ή έμμεσες διακρίσεις που υφίστανται ορισμένες μεταναστευτικές ομάδες περισσότερο από άλλες, υπογραμμίζονται από όλες τις έρευνες και μελέτες και αποτελούν την πιο γνωστή πλευρά της κατάστασης των μεταναστριών και μεταναστών στη μικρή μας πόλη. Λιγότερο προβάλλεται η άλλη όψη του νομίσματος, η συμβολή δηλαδή αυτών των συνθηκών εργασίας στην επιβίωση πολλών επιχειρήσεων στους τομείς της οικοδομής, της μεταποίησης και του τουρισμού, αλλά και στο «οικονομικό θαύμα» που μας ενέταξε στην ΟΝΕ και στη ζώνη του ευρώ. Και ακόμη λιγότερο προβάλλεται η σημασία της εργασίας των μεταναστριών στον μόνιμα ελλειμματικό τομέα της οικιακής βοήθειας

και φροντίδας (για ηλικιωμένους, αρρώστους, αναπήρους, μικρά παιδιά): οι χαμηλές τους αμοιβές έκαναν τις υπηρεσίες αυτές προσιτές σε μεγάλο φάσμα ντόπιων νοικοκυριών, απαλλάσσοντας το κράτος (αλλά και τους ντόπιους άντρες) από την υποχρέωση συμμετοχής. Αντίστοιχα, το trafficking απασχολεί μόνο όταν εμφανίζεται η κορυφή του παγόβουνου σε κάποιο αστυνομικό δελτίο.

Η «είσοδος στην πόλη»

Οι μετανάστριες και οι μετανάστες πρώτης γενιάς, όπως αυτές και αυτοί που ήρθαν μαζί στην Αθήνα στη δεκαετία του 1990, εγκαταστάθηκαν λοιπόν στα «κενά» της πόλης, σε συνθήκες αβεβαιότητας και διακινδύνευσης: κατοίκησαν σε κενούς χώρους (φτηνά ξενοδοχεία και πλατείες, υπόγεια και δώματα, εγκαταλελειμμένα σπίτια και αποθήκες), βρήκαν δουλειά σε άτυπες δραστηριότητες (στις οικοδομές, τον τουρισμό, τη διασκέδαση, τη φροντίδα αρρώστων, παιδιών και ηλικιωμένων), χάρη στα κενά του συστήματος απέκτησαν πρόσβαση σε μια σειρά λειτουργίες της πόλης (παιδικοί σταθμοί, σχολεία, περίθαλψη). Ο αγώνας και η αγωνία επιβίωσης ήταν (και είναι) καθοριστικός παράγοντας αποδοχής των δυσμενών συνθηκών εργασίας και ζωής, όπου το άτυπο λειτούργησε θετικά. Όμως βρισκόμαστε πια πέρα από αυτή την αρχική φάση. Πολλές και πολλοί μετρούν ήδη πάνω από δέκα χρόνια στη χώρα και την πόλη μας, και οι προσδοκίες και επιδιώξεις τους δεν περιορίζονται απλά στην καθημερινή επιβίωση. Αντίθετα, η μόνιμη εγκατάσταση είναι σχέδιο των περισσότερων, ενώ επιδιώκεται η «είσοδος στην πόλη», δηλαδή η έξοδος από το χώρο του άτυπου και η συμμετοχή στους θεσμούς και τις λειτουργίες του δημόσιου χώρου της. Χαρακτηριστική εδώ είναι η αγορά ιδιόκτητης κατοικίας στις γειτονιές του κέντρου, σε παλαιές πολυκατοικίες, όπου οι αγοραπωλησίες βρίσκονταν για χρόνια σε ύφεση. Παράλληλα, οι κατά καιρούς διαδικασίες «νομιμοποίησης» που θεσπίζει το ελληνικό κράτος προϋποθέτουν σειρά από τυπικές διαδικασίες: πληρωμή ασφαλιστικών εισφορών, συμβάσεις, πιστοποιητικά για εγγραφή στα σχολεία κ.λπ.

Τα παιδιά των μεταναστριών μεγαλώνουν στην πόλη, στα σχολεία, τις πλατείες και τα στέκια της. Τα μαγαζιά και οι υπηρεσίες της γειτονιάς έχουν να εξυπηρετήσουν μια πολύχρωμη πελατεία, που δεν μοιράζεται μάλλον τα ίδια αυτονόητα με τους ντόπιους, αλλά, μέσα από τις δικές της ανάγκες, φέρνει ένα νέο πλούτο στην τοπική ζωή. Στους ακάλυπτους και τους δρόμους ξεχύνονται οι ήχοι και οι μυρωδιές τόπων μακρινών, που μικραίνουν τις αποστάσεις ανάμεσα στο τοπικό και το παγκόσμιο – και ξεσηκώνουν την οργή των συνελλήνων. Η τελευταία φτάνει κάποτε σε ακραίες μορφές, όπως υποδηλώνουν οι πρόσφατες απανωτές ρατσιστικές επιθέσεις και δύο φόνοι μεταναστών στο Ρέθυμνο, αλλά και οι συνεχείς και απρόκλητες «εξακριβώσεις στοιχείων» από την αστυνομία, με υποτιμητικούς έως βίαιους τρόπους. Η «είσοδος στην πόλη», όπως σταδιακά διαμορφώνεται, προϋποθέτει αναθεωρήσεις, αν όχι ανατροπές, σε πολλά επίπεδα της αστικής ζωής. Σε τι βαθμό η μικρή μας πόλη είναι σε θέση να δεχτεί τον πλούτο, να αξιοποιήσει την πολυμορφία των νέων της κατοίκων, να εντάξει στις εικόνες της το Άλλο, επανερμηνεύοντας τις καλύτερες παραδόσεις πολυσυλλεκτικότητας και ανοχών του αστικού της ιστού – είναι ένα μεγάλο στοίχημα για το άμεσο και απώτερο μέλλον.